

žalobci musili by dokázati, že jejich pohledávka jen vinou žalovaného zůstala ve vyrovnání nepovšimnuta, že tedy žalovaný výhradně jen sám tím jest vinen. Tento důkaz se žalobcům nepodařil a podařiti nemohl, poněvadž vzhledem na publicitu vyrovnávacího řízení není vyloučena možnost, že žalobci zavinili to spolu s žalovaným, ba jest to i pravděpodobno. Podle Šu 4 vyr. ř. totiž bylo zahájení vyrovnávacího řízení, žalovaným navrženého, uveřejněno vyhláškou a podle Šu 4 čís. 6 byli věřitelé vyzváni, by své pohledávky přihlásili v určité lhůtě. Žalobci nedokázali, že bez vlastního zavinění nedověděli se o tomto soudním řízení. Sami připouštějí v dovolacím spise, že denní noviny, jež odebírají, obsahují záznamy o vyrovnáních i úpadech a že nechtou vždy těchto záznamů. Jest sice možno, že tyto noviny neobsahovaly žádné zprávy o vyrovnávacím řízení žalovaného a že žalobci ani jinak nemohli přes náležitou péči a pozornost (§ 1297 obč. zák.) se dověděti o zahájení tohoto řízení, ale žalobci toho nedokázali, ač byli důkazem podle Šu 3 (4) vyr. ř. povinni a žalovaný nebyl povinen dokazovati jejich zavinění. Zavinění žalovaného jako vyrovnávacího dlužníka jest sice zjištěno, ale samo o sobě jest nerozhodno, poněvadž podle jasného a určitého znění Šu 53 (4) vyr. ř. zavinění dlužníkovu má účinek tam uvedený jen tenkrát, když jest to zavinění výhradně, neprovázené spoluzaviněním věřitele. Mínění dovolatelů, že výklad odvolacího soudu měl by za následek, že by vyrovnávací dlužníci předkládali soudu vyrovnávacímu neúplné a nespolehlivé seznamy věřitelů, nemůže na věci nic změnit, neboť zákonodárce byl si vědom této možnosti a právě proto nařídil veřejnou vyhlášku zahájení vyrovnávacího řízení (§ 4 vyr. ř.) jakož i poznámku jeho v pozemkové knize a v různých rejstřících, podobně jako v §§ 74 až 76 konk. řádu vyhlášku a poznámku úpadku, by věřitelé mohli se o zahájeném řízení dozvědět a své pohledávky též sami u soudu přihlásiti. Žalobcové nebyli tudíž oprávněni, žádati zaplacení již nyní ani úplně, ani částečně, pročež soud odvolací právem zamítl na ten čas jejich žalobní žádost.

Čís. 4090.

Na pohledávky peněžité lze, pokud zvláštními předpisy nejsou z exekuce vyňaty, vésti exekuci bez ohledu na to, že jde o pohledávky podmíněné, časem určené, nebo pohledávky, o něž se vede spor. Předpis Šu 291, odstavec druhý, ex. ř. není dosud změněn. Zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. nevztahuje se na výživné, poskytované povinné manželem dle práva manželského.

(Rozh. ze dne 13. srpna 1924, R I 673/24.)

U příležitosti dobrovolného rozvodu zavázal se Jan V. notářským spisem ze dne 9. ledna 1920, že platiti bude své manželce Marii V-ové výživné měsíčních 350 Kč. Ve sporu o zvýšení tohoto výživného zavázal se Jan V. smírem ze dne 20. září 1921, že, počínajíc dnem 1. září 1921 až do dne 31. srpna 1923 na místě měsíčních 350 Kč bude platiti své manželce měsíčně 500 Kč a že pro dobu po 31. srpnu 1923 zůstává zatím v platnosti ujednání, obsažené v notářském spisu ze dne 9. ledna

1920. Žalobou ze dne 2. října 1923 domáhala se Marie V-ová zvýšení tohoto výživného na 2.000 Kč měsíčně počínajíc dnem 1. září 1923. Spor ten v čase exekuce proti manželce nebyl ještě ukončen. K vydobytí peněžité pohledávky proti Marii V-ové domáhal se totiž vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením pohledávky dlužnice proti Janu V-ovi na placení měsíčních 2.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Nárok Marie V. na zvýšení výživného na 2.000 Kč měsíčně není posud na jisto postaven, návrhem exekučním domáhá se tedy strana vymáhající zabavení pohledávky posud neexistující, zabavení takové pohledávky jest však dle Šu 294 ex. ř. nepřípustné. Pokud by však v zabaveném pohledávání byl zahrnut alimentární důchod Marie V-ové z notářského spisu ze dne 9. ledna 1920, jí toho času měsíčními 350 Kč příslušející, nepodléhá ani ten exekuci, neboť dle Šu 291 čís. 2 ex. ř. podléhá takový důchod exekuci jen tenkrát, převyšuje-li 1200 Kč ročně; nyní dle zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. zaručeno roční existenční minimum 6000 Kč, je-li strana povinná výdělků neschopná a je-li tento alimentární důchod jediným zdrojem její výživy. Nemohl by proto ani tento důchod měsíčních 350 Kč zabaven býti, když ročního existenčního minima 6000 Kč ani nedosahuje a strana vymáhající v návrhu svém ani netvrdí, že strana povinná jest výdělků schopná a že má ještě jiné prameny výživy. Návrh exekuční není tedy v žádném směru po zákonu odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekurs jest oprávněn, neboť napadené usnesení jest právně pochybeno. Rekursní soud zamítá návrh na exekuci zabavením nároku povinné strany proti Janu V-ovi o zvýšení výživného proto, že nárok tento není dosud soudem, u něhož se o něj vede spor, na jisto postaven maje za to, že zabavení takové pohledávky jest nepřípustno dle Šu 294 ex. ř. Leč ani tento § ani jiný zákonný předpis neobsahují takového obmezení a lze na pohledávky peněžité, pokud zvláštními předpisy nejsou z exekuce vyňaty, vésti exekuci bez ohledu na to, že jde o pohledávky podmíněné, časem určené, pochybné anebo pohledávky, o něž se vede spor. V návrhu na povolení exekuce má vymáhající věřitel dle Šu 54 ex. ř. kromě ostatních náležitostí označiti toliko exekuční prostředky, jichž má býti použito a uvést ony součásti majetku, na které exekuce má býti vedena, s uvedením ostatních příslušných dat, jež jsou pro usnesení povolujícího a exekučního soudu směrodatná a, jde-li o exekuci na pohledávky, není soud ani oprávněn zkoumati vlastnost pohledávky co do její pravosti, správnosti a splatnosti, pokud zvláštní zákonný předpis pro ten který druh pohledávek to výslovně nestanoví. Stejně mylným jest napadené usnesení i pokud se týče výživného straně povinné notářským spisem ze dne 9. dubna 1920 zajištěného ve výši 350 Kč měsíčně a dovozuje nepřípustnost exekuce na toto výživné z předpisu zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. Tento zákon se na tento případ vůbec nevztahuje, neboť jedná jen o obmezení exekuce na platy a výslužné zaměstnanců a jejich pozůstalých, k nimž výživné, přiznané

povinné straně manželem z důvodů manželskoprávních čítati nelze. Předpis Šu 291 ex. ř. o obmezení exekuce na nároky v odstavci druhém tohoto Šu uvedené dosud změněn není a platí nadále. V obou směrech postrádá tedy zamítavé usnesení rekursního soudu veškeré zákonné opory, důsledkem čehož bylo rekursu vyhověti.

Čís. 4091.

Žalováno-li o vrácení vkladní knížky, jest přiznati žalobci právo, by v žalobě ocenil předmět sporu. Pozdější ocenění není již pro soud závazným.

(Rozh. ze dne 19. srpna 1924, R I 635/24.)

Žalobu o zaplacení 567 Kč a vrácení jistoty, pozůstávající ze vkladní knížky úvěrní banky na 6000 Kč, zadal žalobce na okresním soudě a ocenil žalobní nárok teprve při prvním líčení na 2000 Kč. Námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody: Žalobce domáhá se žalobou na žalovaném jednak zaplacení 567 Kč 08 h, jednak vrácení jistoty, pozůstávající z vkladní knížky úvěrní banky na 6000 Kč. Ohledně tohoto nároku, který není nárokem peněžitým, bylo věci žalobce, když neučinil ani prohlášení, ani konečného alternativního žalobního návrhu ve smyslu ustanovení Šu 56 odstavec první j. n., by předmět sporu, pokud posléze uvedeného nároku se týče, již v žalobě ocenil. Nestalo-li se tak hned v žalobě, nýbrž teprve při prvním ústním jednání před okresním soudem, byl tím jen původní nedostatek žaloby napraven. Pokud zákon sám nemá zvláštních ustanovení pro ocenění předmětu sporu, jsou údaje žalobcovy v tomto směru jak pro soud, tak i pro odpůrce závazny (§§ 56 až 60 j.n.). Také v tomto sporu jest soud, ježto tu žádného zvláštního ustanovení zákona pro ocenění předmětu sporu není, vázán oceněním žalobcovým. Není tudíž námitka věcné nepřislušnosti okresního soudu odůvodněna, neboť jest soud ten již dle ustanovení Šu 49 čís. 1 j. n. ve znění novely vzhledem na ocenění předmětu sporu věcně příslušným bez ohledu na to, o jaký smluvní poměr se tu vlastně mezi stranami jedná.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Pohledávkami peněžitými po rozumu Šu 56 j. n. jest rozuměti nároky, které přímo znějí na placení určité částky na penězích, nároky, které dle své povahy mají za předmět plnění na penězích. V tomto případě jde o nárok na vrácení vkladní knížky úvěrní banky znějící na vklad 6000 Kč, jež byla žalovanému odevzdána jako kauce (zástava), tedy na vydání individuálně určené majetkové hodnoty a, ježto hodnota nároku toho nemusí se nutně krýti s výší peněžitého vkladu, na knížku tu učiněného, lze žalobci přiznati, že nárok ten může býti řaděn k těm, jichž ocenění § 56 j. n. žalobci v žalobě vyhrazuje a ukládá. Kdyby byl tedy žalobce již v žalobě nárok tento ocenil na 2000 Kč, jak to učinil při ústním jednání na soudu první stolice, bylo by toto ocenění